

Свободата на печата — кланямъ се прѣдъ нея. Явното проглашение на истината е най-желателното нѣщо. Азъ искамъ да погледна на въпроса съвсѣмъ прѣко; азъ нѣма да забиколжъ, както господинъ Никифорчевъ, самия фактъ, който е прѣдизвикалъ сичката тая работа, нито щж покажж тая резерва въ признаване дѣйствителността му. Да, кражбата е истинска, очевидна, *очевадна*. Това още ступено чекмедже говори за истинността ѝ; Дамяновъ я призна, и по-напрѣдъ и сега прѣдъ насъ: уволнението му показва, че и ние сме признали прѣстѣплението му; тие сжщитѣ повърнати отъ Дамяновата жена пари, свидѣлствуватъ; и ние, и хората, и Господъ вижда, че *Български Стражъ* е казалъ цѣлата истина; и правосъдието, и логиката и разумътъ ни заповѣдатъ да издадемъ оправдателна присжда за Исаиева, отговорника на *Български Стражъ*; безбожно и безчестно и възмутително ще бжде противъ ствѣстѣта си и съзнателно да осждимъ тоя невиненъ човѣкъ да гние за права Бога въ тъмницата.

Да, господа, защото азъ почитамъ свободата на явното мнѣние, поклонникъ съмъ на свободата на ствѣстѣта и на словото, свети принципи на деветнайсетий вѣкъ, на който азъ съмъ синъ... Но надъ правосъдието, надъ логиката, надъ разума, надъ хората, надъ Господа, стои закона за печата съ 28-й членъ ожененъ за 33-й! А азъ съмъ чиновникъ, и не съмъ туренъ тука да сждж законитѣ, а да ги изпълнявамъ... Господа, признавамъ Исаиева виноватъ въ наклеветяване!...

— Присѣдинявамъ се къмъ васъ: Виноватъ! издума важно и прѣдсѣдателятъ,